

Тешко да је неко могао да претпостави да ће једно писмо упућено студентима изазвати толико реакција. Након што је добио позив да га напише, књижевник и председник Ћосић написао је писмо представницима студената у иностранству, што је изазвало бурне реакције код неких. Написано је неколико новинарских текстова, огласила се и омладина Социјалдемократске уније, а својим писмима му је појединачно одговорило и најмање пет студената. Сви они вероватно су били сасвим мали у време о којем пишу, премали да би о томе много знали, али ипак прозивају Ћосића. Због редова пред пирамидалним штедионицама, због хиперинфлације и глади, због деветомартовских тенкова, колона пред амбасадама, оптужују га за расизам, чак и за злочине у Сјеверину и Штрпцу, иако није баш најјасније зашто. За хумана пресељења, ратове, размене територија, убиства и отмице, говор мржње, избегличке колоне (...) (?)

Не видим ништа спорно у обраћању бившег председника једне државе. Поготово кад се његово обраћање затражи и очекује. У државама запада многи председници живе од својих обраћања и држања предавања о разним темама, па чак и онима о којима ништа не знају. Путују државама, неко их схвата озбиљно, неко не, али нико им се не обраћа на начин на који су то неки студенти учинили овде. Нарочито уколико је дискутабилно да ли ти студенти уопште знају о чему причају. И не видим ништа спорно у ономе што је у писму рекао, и још више, није сасвим јасно због чега би ико имао нешто против идеја изнетих у писму.

Шта је спорно у тврдњи да млади људи треба да „именују своје и националне циљеве“ је ће тај „нарастај и онај који следи створити друштво у коме ће да живи“? Шта је спорно у тврдњи да је „универзални постулат људског бивствовања и опстајања борба“. „Сто паметних и храбрих, образованих и поштених“ заиста могу да промене друштво. Не би то било први пут у историји.

Ламент изнад кукавичјег гнезда

Пише: Зоран Грбић
уторак, 08 јануар 2013 17:45

